

İLK
Kitap
yayınevi

Anlayın Beni
Oya Akalın

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025

ISBN: 978-625-5896-38-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ANLAYIN BENİ

Oya Akalın

BÖLÜM 1

Her insan ayrı bir dünya, ayrı bir hikâyesidir aslında. Benim hikâyem ise on dört yaşımdayken başladı. Yalan söyleyemem, harika bir çocukluğum vardı. Okulumda çok başarılıydım, sosyal etkinliklerde hep başrollerde yer alırdım, Akhisar'ın zengin ve tanınmış bir ailesinin tek çocuğuydum. Her şey masal gibi geliyor, öyle değil mi? Eminim, “*Ne şanslı bir çocuktur.*” diyorsunuzdur içinizden, bu cümleleri duyar gibiyim. Oysa hayat hiç de görüldüğü gibi bana nahif davranmadı. Ne derler, bilirsiniz: “Her şey görüldüğü gibi olsaydı, deniz suyu bile mavi olurdu.” Benim de hayatım pırıl pırıl, masmavi bir su gibi gözükken ama görüldüğü gibi olmayan, gitgide tükenen şeffaflığa bürünmüş bir ruh hâli içerisine girmişti. Ben “Neydim?” değil, “Ne olacağım?” demek gerekir.

Şimdi ise sene 2024, ben ise hâlâ on dört yaşında kalan, ergen bir genç kız... Daha doğrusu, artık tam olarak öyle değil. Hayat, bana öyle oyunlar oynadı ki karanlığın içine hapsolmuş, ışık bekleyen bir kadındım. Her şey bir anda dibe çökmüştü. Ölümle yaşam arasında mekik dokurken hayatta kalmayı başardım. Hangisi daha hayırlıydı? Ahirete inancım sonsuz. Orada da bir yaşam olduğunu ve bu dünyadaki hâl ve tavırlarımız

sonucunda gideceğimiz yerin belli olacağını biliyorum, buna eminim. Ve ben Allah'a nerede yakınsam, orada bulunmayı tercih ederdim. Çünkü onu her şeyden daha çok seviyorum. Demek ki bu dünyadaki amacım henüz bitmemiş. Bir yerlerde beni bekleyen insanlar, çocuklar ve hayvanlar olduğuna inanıyorum. Henüz yolun başındayım. “Otuz yaşındasın, yolun yarısı,” diyeceğinize, “Yolun başındayım,” diyorsunuz diyebilirsiniz. Ben, geç ama asla unutulmayacak, izler bırakan bir kadın olacağım. Buna tüm kalbimle inanıyorum ve inanılan her şey gerçek olur. Hep on dört yaşımdan bahsediyorum, öyle değil mi? “*Ne var ki bu yaşta, ne yaşadın?*” dediğinizi duyar gibiyim. Gelsin sorular bakalım... İşin özetiyle şöyle: Bir çocuk sevdim. Kendisi o yıllarda yirmi yaşındaydı. Aramızda tam altı yaş fark vardı. Benden çok hoşlandığını ve benimle çıkmak istediğini söyledi. Bu yazdıklarımı okuyamayacak, çünkü artık kendisi hayatta değil. Çok feci bir trafik kazasında can verdi.

O seneler için ben de ondan hoşlandım ve artık hikâyemiz başlayacaktı. Ta ki babam Halil'le aramızdaki duygusal bağı öğrenene kadar. Babam, her baba gibi on dört yaşındaki bir kız çocuğunun ilişkisi olamayacağı kanaatine vararak bizi ayırmayı başardı. Erkek arkadaşımın ise eski kız arkadaşı varmış. Kendisi, benden ve bizden olamayacağını anladığında eski kız arkadaşıyla o sene içerisinde evlendi.

Yıkıldım. Çok acı çektim. Kahroldum. Daha sevginin, aşkın ne olduğunu bilemeden kendimi dünyanın en çaresiz kızı olarak hissediyordum. İlk defa karşı cinsle bir duygu beslemiştim ve sonucu hüsrana vardı. O günden sonra evlilik travmam başlamıştı. Düğünlere bile gidemez oldum. Her çalan şarkıda

ağlıyor, her parçada ondan kendime ait bir şeyler buluyordum. Babama küstüm. Çok isyan ettim. Sorguladım; neden ben bu yaşımda böyle bir duruma maruz kalmıştım, neden ben?

Ve başarılı giden öğrencilik devrim bu olayla birlikte son buldu. Eskiden çok başarılı bir öğrenci olmama rağmen, yaşadığım bu olayla birlikte liseyi zorla bitirmiştım. Derslerimde hâlâ başarılıydım, fakat okula gitmek istemiyordum ve bu yüzden devamsızlıktan sınıfta kalmama ramak kalmıştı. Annemin de çabalarıyla zar zor liseyi bitirdim. En güzel çağım, gençlik dönemim depresif geçmişti ama hayat ya bu işte, bu duruma da alışmıştım.

Hiç unutmuyorum, bu olay olduktan sonra ailem beni psikiyatrye götürdü ve doktorun bana söylediği şey “Yapacak bir şey yok, bu aşkı kalbine gömeceksin.” oldu. Acımasız bir şekilde, sert bir ithamla. O gün anladım ki psikologların da çoğunun kalbi yok, abi. Bilim ve tıp, bütün duygularını köreltmış. Başka bir yolu olamaz mıydı? Ama yoktu.

Hayat bana kötü yüzünü on dört yaşımdan itibaren göstermeye başlamıştı bile. Ne yapabilirdim? Zaten hassas bir kızdım. Elimden ne gelirdi? Sonsuz bir boşluk ve yalnızlık... Belki de depresyonların o an için en ağır dönemini ergenlik çağımda yaşadım. Bu süreçlerde en büyük şansım önce Allah, sonra annemdi.

Ve bir şeyler üst üste gelmeyi çok sever ya hani? Hayatımdaki en güvendiğim adam da beni terk etmişti. Babam, başka bir kadınla ilişkiye başlamıştı. O dönem annem ve ben çok zor günler geçirmiştik.

Babamın maddi varlığı ve ihtişamlı yaşamı, aynı zamanda yakışıklılığı kadının aklını başından almaya yetmişti. Babam da âşık olmuş ve o kadına gitmişti. Fakat babam daha sonrasında bizi seçti ama ben çok yorgundum. Babam bile beni bıraktıysa, herkes gider diye kabullendim ve beni öldürmeyen acı güçlendirdi, ben de güçlenmişim.

Sonunda üniversite zamanım gelmişti. Sivil Havacılık ve Yer Hizmetleri Yönetimi'ni bitirdim. Şimdi sıra neydeydi peki? Yirmi dört yaşındaydım. İlk aşkın acısının üzerinden tam on sene geçmişti. Şans bana evlilikten yana da gülmedi. Kandırıldım. Psikolojik sorunları olan bir adamla evlenmişim meğerse. Öyle bir annesi vardı ki, tabiri caizse şeytanla savaşıp cihat ettim.

2019 yılında evlendim. Eşim, aynı eve girdikten sonra evin içerisinde halüsinasyonlar görmeye başladı ve ben anlam veremedim. Çok korkmuştum ve kimse de bana eşimin rahatsız olduğu konusunda bir bilgi vermemişti. Ben de psikolog değilim ki nasıl anlayabilirdim eşimin şizofren olduğunu? Ailesiyle birlikte beni kandırmışlardı. Kayınvalidem, oğlunun rahatsızlığını kabul etmek yerine bizi sürekli hocalara, hacılara götürüyor ve eşimin hasta olduğunu benden saklayarak “Size büyü yapmışlar.” diyerek benim de son kalan akıl sağlığım ile oynamışlardı.

Ama Allah o kadar büyük ki biz sonunda ayrıldık ve ben de bu durumlar yüzünden psikolojik destek almaya başladım. O dönemlerimde yalnızca yanımda Allah vardı. Allah öyle bir Allah ki, O'nu o kadar çok seviyorum ki O'nun aşkı için her şeyi yaparım. Biraz da beni hiçbir zaman terk etmeyecek olan

ilahi aşkımdan bahsedeyim. O, öyle bir Allah ki en kötü günümde ışığı O'nun sayesinde bulup karanlıktan aydınlığa çıktım. Ne kadar şükretsem, ne kadar ibadet etsem azdır.

Bana soruyorlar: “Neden inanıyorsun?”

Evet, inanıyorum çünkü hissediyorum ve seviyorum. O her an yanımda, bunu biliyorum. Ve O'nun himayesinde olduğumu bilmek beni en çok rahatlatan şey. Her şeyin O'nun elinde olduğunu bilmek... Bundan daha rahatlatıcı ve teslimiyetçi bir düşünce tarzı var mı?

Belki hepimizin çok normal olarak gelecek kaygıları, maddi-manevi sıkıntıları, korkuları var. Ama unuttuğumuz bir şey var: Allah, sabredenlerle beraberdir. Ki sabır konusunda çok da başarılı olduğum söylenemez. Genelde tez canlı ve sabırsızımdır. Fakat yaşadıklarım bana sabretmeyi öğretti. Ve kalbi temiz olanın her daim umut kapısı vardır. Ben de tam o kapının dibindeyim. Beklemedeyim işte. Belki bir gün anlaşılırım diye yazıyorum. Sayfalara içimi döküyorum böylelikle.

Ve bir tek isteğim var: Anlayın beni!

Hayat; bir yolculuktur, konargöçeriz. Kim bilir ne hayatlar, ne hikâyeler..

Bilemedim bu işin sonu nereye gider?

Bazen karanlıkta kaybolurum.

Bazen mum olurum, yanarım için için.

Işık saçarım kimileri için.

Sevgi tohumları ekelim kalbimize.

Her yer rengârenk olsun.

Gökkuşığı hiç solmasın.

Mutlu sonsuzluklar için çıkalım bu hayat yolculuğuna.

BÖLÜM 2

Beni en çok etkileyen konulardan bir tanesi de evrendeki çekim yasasıdır. Meğerse ağızımızdan çıkan sözlerin hayatımızda ne kadar büyük bir yeri varmış. Ne dediğine her zaman dikkat edeceksin. Size hemen başıma gelen talihsiz bir olayı anlatayım. Sene 2019, 2020... İzmir’de bir eve taşındım. İzmir’de çalışacaktım ve kendi ayaklarımın üzerinde duracaktım. İzmir’deki evi temizlemek için Akhisar’dan Hatice teyzemle birlikte yola çıktık ve ben yolda giderken “Allah kimseyi Ege Üniversitesi Hastanesi’ne düşürmesin.” dedim ve biz Bornova Forum’da alışveriş yapmak için Migros’a girdik. Benim ağızımda sürekli bir tuz muhabbeti var ve her yerde tuzluk arıyordum. Koskoca markette tuzluk bulamadan, temizlik eşyalarını alarak eve döndük. Evde tuzlar mutfak bankosunun önünde duruyordu ve ben de tuzları alıp cam kavanozun içine koydum. Aradan bir on beş dakika geçti geçmedi, tuz kavanozunu elime almamla bomba gibi patladı ve benim sağ el bileğim, atardamarım kesildi. Neredeyse kolum kopacak şekilde el bileğim kesildi ve ben Ege Üniversitesi Hastanesi’ne geldim tedavi olmak için. Şu an elimi kullanıyor olmam bile mucize. O gün-

den sonra olumsuz konuşmamaya çok dikkat ettim. Ölümden döndüm. Yaşadığım bu ilginç olay ve evrenin sesime bu denli kulak vermesi çok tuhaftı. Dört saatlik bir ameliyat süreci sonrasında, iki sene süren fizik tedavim sonucunda şimdi iyiyim.

Dikkat! Einstein demiş ki: “İnsanlar ağızından çıkan sözlerin dönüp dolaşıp kendisini bulacağını bilseydi, çok daha dikkatli konuşurlardı.”

Bu yaşadığım en sonki hadiseden dolayı, olumlama ve meditasyon çalışmaları ile daha dikkatli sözler sarf etmeye başladım. Ölüme meydan okuyan ben, ikinci hayatıma devam ediyorum. Kader kavramı nedir diye düşünürken şuna karar verdim:

Bence kader eylemi, bize açılan yolda verdiğimiz tepkiler sonucunda hayatımıza şekil ve yön vermemizdir. Her insan aynı şartlarda doğmaz, her insanın imtihanı aynı değildir. Fakat asıl önemli olan karşımıza çıkan zorlukları nasıl yönettiğimizdir. İşte orada Allah'ın bize verdiği akıl ve özgür iradeyi kullanmalıyız. İster iyiyi, doğruyu, ahlakı seçeriz; ister asiliği, kötülüğü ve iyileşmeyen travmalarımızın kurbanı olarak yanlış seçimler yaparız.

Neden bahçemiz çiçeklerle donatılmasın ki?

Allah bize yollar sunar ve kolaylık diler. Umudu sadece Allah olanlar için zorluk yoktur. Çünkü o kişi bilir ki güvendiği ve dayandığı tek kahramanı Allah'tır. Bu yüzden inananlar için korku yoktur. Çünkü onlar hakikati bilirler. Bu yüzden ha-

yatları her koşulda şükür ve memnuniyet ile geçer. Ne demiş Mevlana:

“İstedğin bir şey oluyorsa bir hayır, olmuyorsa bin hayır ara.”

Duada ısrarcı, fakat hayatta tevekkül edenlerden olmalıyız.

BÖLÜM 3

Sevgim ölümsüzmüş gibi dolaştım ortalıklarda. Nerede varsa bir güzellik, bir gülümseyiş, sıcacık, içimi ısıtan, içime parlaklık koyan, doyasıya hayatı hissedenlerin en deriniyle yaşadım bu hayatı âdeta. Bir gün sahil kıyısında, bir gün dağ başında, bir gün sessiz odamda, bir gün sokakta, bir gün yabancı kollarda, bir gün hayalini kurduğum sahte bir evde. Kanatlarım var, uçmak istercesine çırpınıyor şu ana, yarınlara... Anlayın beni! Büyümedim hiçbir zaman ben. Büyümek, cahillikti çünkü. Gerçekten çok uzak, yabancı bir kalıp gibi. Beklediğim sadece Küçük Prens'ti. Adı "küçük" diye beklentim yok sandılar. Hâlbuki ben en zorunu istedim, beni salak sandılar. İnsana insan lazımdır, dedim. Küçük Prens'im, hani neredesin?

Gel zaman git zaman masallar bitiyor. Masallardaki hayat, karşına çıkan kötü cadıların kötülüğü ile senin sonunu getirmek istiyor. Ama unutmayın, bitmez benim umutlarım. Düştüğümde tekrar ayağa kalkarım. Son nefesime kadar, sözünü verip de tutabileceğim, belki de tek değişmez kararım. Bu yüzden büyümesi lazımdı Küçük Prens'in. Masalının gerçek olması için kabul etti sonunda gerçeği, gözleri kanaya kanaya. Hayata yakara yakara, acı sözler çıkınca ağzından bir resim çizdi sadece hayalinde... Tanrım, düşlerde düşmek bu olsa

gerek herhâlde. Neyi sevdiysem yansımamdı. Bu yüzden aynaların hepsi benden uzaklaştı. Ben çok güzel sevdim herkesi, her şeyi. Aynalardaki fizik kuralı bana hatırlattı sonradan yine acımasız gerçeği. Ama dünya dönüyorsa etrafta yana yana...

Hâlâ inanıyorum, Küçük Prens'im bir yerlerde bekliyor beni. Hazırlamış elinde bir kâğıt, bir kalem. Yalnızken insan nasıl da güzel doyar ölümsüzlüğe. Boşuna hayal kurmuşuz şahıslara, kişilere. Gelen gideni aratıyor. Gidenler dönmüyor geri. Ne uyumsuz olduk bu kadar güzel uyum içerisindeki hayatta... Başkaldırmak kaldı tekrar yarınlar.

Güven olmuş, boş bir duygu. Kimsenin kimseye inancı yok. Paranoyak yaklaşımlar, stresli bakışlar, kaygılı, boş telaşlar... Ne koştuk be, artık dur! Acele etme. Kaplumbağa ile tavşanın yarışını hatırla. Bir de dersiniz masallar çocukça. Büyükler okusun masalları, gerçek yarınlar için. Her büyük, bir anlığına tekrar çocuk olsa keşke.

Haydi şimdi bak gökyüzüne... Söyle, haykır kendini bağıra bağıra. Taş olsa çatlar be! Ne kibirliymişsin kardeşim sen de. Sustum artık. Kendi gezegenimin sularındayım, sustum artık. Anlatmak zor, anlaşılmamak daha da zor. O yüzden sustum artık. En güzel yerimdeyim, kendi kalbimdeyim.

BÖLÜM 4

Eskiden yalnızlıktan korkmazdım ama çekinirdim. Derdim ki, bunca olayın üstüne seni anlayabilecek, sesini duyabilecek, yaralarına merhem, gözyaşlarına deniz olabilecek bir adam çıkar mı diye kendi kendime.

İçimdeki umudu bitirmeden yola devam ettim ve bir gün birisiyle tanıştım. O, ben tüm olayları atlattıktan sonra bana el uzatan, iyi niyetine inandığım bir adamdı. Arada kavga etsek de, hatta tartışmalarımız olsa bile hâlâ bu hayatta iyi insanlar varmış diye düşündürecek birisi çıktı karşıma. Ve ben tekrardan yeniden başlamayı, güvenmeyi tercih ettim. Hata mıydı, doğru muydu bilmiyorum. Onu bize zaman gösterecek ama bu satırlarıma devam ederken, bu kitabımı yazmaya başlamışken, inşallah kendisi hâlâ hayatımdadır diye umut ediyorum.

Nasıl bir insan diye soracak olursanız, bana göre, benim gözümde: Hayat onun canını acıtmış ama ruhunu kirletmemiş, hâlâ sevgi ve neşe dolu. O, deli dolu hayatıma ait ruh eşim bence. Henüz evli değiliz. Daha bana evlilik teklifi etmedi. Bakalım bana da bir teklif gelir der misiniz? Bu durumu sonraki sayfalarımnda, ben yaşadıkça ve yaşadıklarımı yazdıkça öğreneceksiniz. Hayat bir oyun gibi âdeta. Rolünü iyi seçer ve iyi